

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ - ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 42 - 43

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ - ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1947

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΧΡΟΝΟΣ ΣΤ'.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

Γενομένης συζητήσεως στο εικοστό όγδοο «Σαββατό-βραδο» του Τρίκκη, περί της τεχνικής στη ποίηση, ειλώθησαν τὰ ἑξῆς:

ΤΡΙΚΚΗΣ. — Ἡ τεχνική στη ποίηση ἔχει κυρί-αρχο στοιχεῖο τὸν ρυθμό. Μέσα σ' αὐτὸν ἐντάσσονται ἡ ὁμοιοκαταληξία καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα, πού ἐνισχύουν τὴν μουσικότητα καὶ ὀργανώνουν τὴν ἀρμονία τοῦ στίχου.

Τὶ εἶναι, λοιπόν, ρυθμός; Νομίζω πὼς ρυθμός εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ, αὐτὴ ἡ φύση, ὁ παλμός τῆς καρδίας, ὁ ἀνασασμός τῶν στηθῶν. Εἶναι τὸ ἀναρθρο κλάμα τῶν νηπίων, μέσα στοῦ λίκνο, ὁ ρόγχος τῶν ἐτοιμοθάνατων πρὶν γίνουν χῶμα.

Αὐτὸ εἶναι κίνηση τοῦ χεριοῦ μας πάνω στοῦ ἔργο τῆς δημιουργίας, τὸ ξεφωνητὸ καὶ ἡ πνοὴ μας πάνω στοῦ μόχθο τῆς δουλειᾶς μας.

Αὐτὸ εἶναι ἴσως τὸ πρωτόγονο τραγοῦδι τῶν ἀνθρώπων.

Ρυθμός εἶναι ὁ κρότος ἀπὸ τὸν καλπασμὸ ἀτίθασου ἵππου στοῦ δρόμο, ὁ χτύπος ἀπὸ τὶς τσεκουριὲς τοῦ μάσος. Ὁ θόρυβος τῆς σιγανῆς βροχῆς, ὁ φλοῦθος τῶν κυμάτων στοῦ ἀκρογιάλι, τὸ θρόισμα τῶν φύλλων ἀπὸ τὶς ριπὲς τῶν ζεφύρων, τὸ τρέξιμο τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστρῶν καὶ τῆς γῆς, πάνω στίς τροχιᾶς μέσα στοῦ χάος.

Ρυθμός, λοιπόν, εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς πειθαρχιμένης ἐνέργειας μετὰ ἐπαναλαμβανομένη τακτὴ φορά, σὲ ὁποιοδήποτε ἔργο.

Στὴν ποίηση ρυθμός πρέπει νὰναι στὴν τεχνική, ὅπως στὴν τέχνη τῆς ποίησης, ἡ σκέψη.

Ἡ ποίηση δηλαδὴ, στὴν γνώμη μου, πρέπει νὰχει ρυθμὸ στοῦ λόγου, μὰ καὶ ρυθμὸ στοῦ στοχασμοῦ.

Αὐτὰ ἤθελα νὰ πῶ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ρυθμό, ποῦναι, ὅπως εἶπα, δυναμικὸ στοιχεῖο στὴν τεχνική τοῦ ἔμμετροῦ λόγου.

ΝΑΤΣΙΟΣ. — Νομίζω πὼς ἡ ποίηση ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ πράγματα καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐπεκταθῶ εἰς ἄλλα παρὰ στὴν εἰδικότητά μου, ἔρχομαι στὴν γλυπτική καὶ στὴ ζωγραφική γιὰτὶ ἕνας γλύπτης ἢ ζωγράφος ἐμπνέεται ἀπὸ κέθε ἀφορμὴ, πού τοῦ παρουσιάζεται μπροστά του ὅπως καὶ ὁ ποιητής.

Ἰδιαίτερα ὁ γλύπτης βλέπει καὶ ἀκούει τοὺς ἤχους ὅπως καὶ ὁ ποιητής, μετὰ τὸν ἤχο ἐμπνέεται, εἶται καὶ ὁ γλύπτης πλάθοντας τὸ ἔργο του ὀροματίζεται κέθε συγκίνηση, πού μ' αὐτὴ δημιουργεῖ τὸ ἔργο του.

Ὁ ἤχος συγκινεῖ τὸν γλύπτη ἢ τὸν ζωγράφο ἀκούοντας τὴν ὕλη τὴν ὁποία ἐπεξεργάζεται νὰ αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ κατὶ πού ἀντανაკλᾷ εἰς τὸν δημιουργὸ κι' εἶται ὁ καλλιτέχνης ἀφοσιώνεται στοῦ ἤχον αὐτὸν τὸν λεγόμενον «μούγκρισμα» γιὰτὶ αὐτὸν τὸν ἤχον τὸν ἔχει καὶ μὴ καμπάνα, πού ὀλοι μας ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἤχον συγκινούμεθα. Πόσο μᾶλλον ἕνας καλλιτέχνης, πού εἶναι συνδεδεμένος τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ δὲν ἀφίνει τὴν σμίλην ἀπὸ τὰ χέρια του, ἂν ὁ ἤχος αὐτὸς δὲν ἔχει πάθει τελείαν ἀλίωση.

Τότε θὰ πῆ ὅτι ὁ τεχνίτης ἔφτασε νὰ δημιουργήσῃ τὸν ρυθμὸ πού φανταζόταν.

ΤΡΙΚΚΗΣ. — Ὑπάρχουν, ἐκτὸς τῶν παλαιοελληνικῶν ρυθμῶν, ρυθμοὶ στὴν γλυπτικήν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικήν;

ΝΑΤΣΙΟΣ. — Νομίζω πὼς ρυθμοὶ παρουσιάζονται σὲ κέθε ἐποχὴ. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ἐποχὴ μας ἔχει παρουσιάσει ἕναν ρυθμὸ μετὰ ὀλες του τὶς ἀρχιτεκτονικὲς ἱκανότητες. Γιὰτὶ ρυθμός θὰ πῆ στὴ γλυπτική ἢ κατασκευὴ ἑνὸς προπλάσματος, πού ἔάν ὁ καλλιτέχνης κατανοήσῃ πλήρως τὴν ἐποχὴ πού ζεῖ, ἀσφαλῶς τὸ ἔργο του θὰ ἔχει ἕνα συγχρονισμένο ρυθμὸ. Ἐάν αὐτὸν τὸν ἔχει θὰ πῆ πὼς ἔδοσε τὸν ρυθμὸ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

ΤΡΙΚΚΗΣ. — Ὑπάρχουν συγκεκριμένα ἔργα γλυπτικής, πού νὰ ἐκφράζουν τὸν νεοελληνικὸ πολιτισμὸ;

ΝΑΤΣΙΟΣ. — Ὑπάρχουν. Γιὰτὶ ἕνα ἔργο γλυπτικής πρέπει γιὰ νὰ ἐμφανιστῆ σύμφωνα μετὰ τὴν ἐποχὴ, πού ζεῖ ὁ καλλιτέχνης. Γιὰτὶ ἄλλοιῶς θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἡ μίμησις ἢ ἐπηρεασμός.

Αὐτὸ θὰ πῆ, ὅτι ἕνα ἔργο συγχρονισμένο εἶναι περισσότερο ἔργο στοῦν ρυθμὸ τῆς ἐποχῆς καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἔργον τέχνης.

ΖΩΝΤΟΣ. — Ἡ ποίηση εἶναι περισσότερο τεχνική καὶ λιγότερο ἐμπνευση. Γι' αὐτὸ ὁ ποιητής περισσότερο γίνεται παρὰ, ὅπως λένε, γεννιέται.

Τὸ στοιχεῖο τῆς τεχνικῆς στὴν ποίηση εἶναι τὸ ἔπαντο. Καὶ μὴ ποίηση ἀναγνωρίζω ὡς πραγματική καὶ πανανθρώπινη: τὴν Λυρική Ποίηση.

Στὴν φιλοσοφία δὲν πρέπει νὰχει καμμία δουλειὰ ἢ ποίηση. Ἐνας φιλόσοφος ἢ ἕνας τεχνίτης τοῦ λόγου, θὰ μπορούσε πολὺ καλλίτερα ν' ἀποδώσει τοὺς στοχασμοὺς του καὶ τὶς ἰδέες του στοῦν πεζὸ λόγον παρὰ στοῦν ἔμετρο. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ ποῦμε καὶ γιὰ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Του κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

21. Καί ὅμως παρὰ πάσαν προσδοκίαν του, (ἤσαν) προωρισμένοι οἱ κάτοικοι τῆς Εὐβοίας νά διατελῶσιν εἰσέτι ὑπὸ δουλείαν, (διότι) ἡ τύχη νέα παρεμβάλει προσκόματα! Διότι φθάσας, (ὁ Νεόφυτος) εἰς Κόρινθον, ὁ πρίγκηψ Ὑψηλάντης ἦτον ἕτοιμος μετὰ τοῦ Νικήτα νά ἐκστρατεύσουν εἰς τὸ Ζητοῦνι, ὅθεν, παρουσιασθεῖς εἰς τὴν Διοίκησιν, ἀντὶ νά λάβῃ βοήθειαν διὰ τὴν Εὐβοίαν, διετάχθη παραχρῆμα νά ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτῶν πρὸς ἐπικουρίαν τοῦ στρατοῦ, καί μετὰ τὴν πόρθησιν τῆς Λαμίας νά διορισθῇ εἰς Ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νά μεταβῆ καί ὁ Καρύστου εἰς Κάρυστον. Καί οὕτω ἀναχωρήσαντες τὴν 20 Φεβρουαρίου, ἔφθασαν εἰς Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, ὅπου διέτριψαν ὀλόκληρον τὸν Μάϊον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγένετο καί ὁ φόνος τοῦ Παλάκια παρὰ τοῦ αἰμοβόρου Ὀδυσσεῶς, αἷτιοι τοῦ ὁποίου (φόνου) ὑπῆρξαν οἱ Ἀρεοπαγῖται καί προύχοντες τῆς Λεβαδείας, ὅτε ἡ Διοίκησις διέταξεν ὅλους τοὺς ἐν Λαμία ἀρχηγούς νά μεταβῶσιν εἰς Ἄργος. Ἀποτυχῶν ὅθεν καί αὐθις ὁ Καρύστου τῆς ἐπιθυμίας του, μὴ ἐλευθερωθέντος τοῦ Ζητουνοῦ, ὑπ' ὄψιν ἔχων τὴν ἐγκαταλειμμένην εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ πατρίδα του, ἀπελπίσθεις ἀπὸ ξένους ὄπλαρχηγούς, οἵτινες σκοπὸν ἰδιοτελεῖ ἔτρεφον πάντοτε εἰς τὴν κατ'

τὴν ἐπική ποίηση, πού ἕνα ἐπικό ἀριστούργημα θά μπορούσε ν' ἀποδοθεῖ πολὺ καλλίτερα στὸν πεζὸ λόγον, (ἀπὸ ἕνα δεξιότεχνη), παρὰ σέ στίχους.

Ἡ λυρική ποίηση, πού εἶναι, βέβαια, ἡ βασίλισσα τοῦ ἔμετρου λόγου κι' ἔχει σκοπὸ νά συναρπάσει, νά συγκινήσει, νά τέρψει καί νά διδάξει, ἀκόμα, εἶναι ἕνα εἶδος πού δὲν πρέπει νά καταπιάνεται μὲ θαῦτο, μόνον ἐκεῖνος πού ἔχει ἐμπνεύσεις ποιητικῆς ἀλλὰ ἐκεῖνος πού ἔχει καί μουσικὸ αὐτί.

Τὸ μουσικὸ, ὅμως, αὐτὶ καί ἡ ἔμπνευση δὲν μποροῦν, χωρὶς τὴν τεχνική, ν' ἀποδώσουν ἀριστουργήματα.

ΦΛΙΑΣΙΟΣ. — Ἡ ποίηση πιστεύω ἀπόλυτα, ὅτι εἶναι ἔμπνευση καί μόνον ἔμπνευση.

Ἄς μὴ ξεχνῶμε πὼς καί ὁ πεζὸς λόγος εἶναι κι' αὐτὸς ἔμπνευση. Ἄν κάνουμε διαχωρισμὸ τῆς ποίησης καί τοῦ πεζοῦ λόγου τὸν κάνουμε γιὰ τεχνικοὺς ἀσχηρὰ λόγους.

Ὅτι ἡ ποίηση εἶναι καθαρὰ ἔμπνευση καί ὄχι τεχνική πέρνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο ποιητὴ τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, πού δὲν ἔχει τεχνική ἀλλὰ μόνον ἔμπνευση, γι' αὐτὸ καί μᾶς ἔδωσε ἀριστουργήματα.

ΖΩΝΤΟΣ. — Ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια λίγα εἶναι τ' ἀριστουργήματα, ὅπως τὰ θέλει ὁ ἀγαπητὸς μου Φλιάσιος, καί εἶναι αὐτὸ μίᾳ ἐξαίρεση. Κανόνας, γιὰ μένα, εἶναι πὼς ἡ ποίηση εἶναι περισσότερο τεχνική καί λιγότερο ἔμπνευση.

αὐτῆς ἐκστρατείας, ἀπεφάσισε νά προοδεύσῃ²⁸ τὸν Ν. Κριεζώτην (ἢ Βυργιώτην), ὡς ἐντόπιον καί ὡς ἔχοντα τὸ μῖσος ἄσβεστον κατὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ὁμέρ Βέη Καρυστινοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Ἰσοῦφαγας ἐφόνευσε τὸν πατέρα τοῦ Νικόλα, ὡς ἄξιον καί αὐτενεργὸν εἰς τὰς τυραννικὰς αὐτοῦ πράξεις, κατακερματίσας (ὁ Ἰσοῦφαγας) ὅλην τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν (τοῦ Νικόλα), αὐτοῦ μόνου, ὀκταετοῦς ὄντος τότε, παρ' ἑνὸς θεοῦ του σωθέντος εἰς Πέργαμον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ τότε βετῆς Νικόλαος, ἀνὴρ ἤδη τέλειος καί ἐν καλῇ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἅμα ἤχησεν ἡ Ἱερά Σάλπιγξ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐγκαταλείπων πάντα τὰ ὑπάρχοντά του καί δράξας τὰ ὄπλα, ἤλθεν εἰς τὴν πατρίδα του διὰ νά ἐκδικηθῇ τὸ αἷμα τῆς οἰκογενείας του! Τοιοῦτου λοιπὸν ἀνδρός, προικισμένου μὲ ἐνθουσιασμὸν καί ἀνδρείαν ἀδιαφιλονίκητον, κρίνας (ὁ Νεόφυτος) ὡς ἄξιον καί φιλοπάτριδα, ἐσύστησεν αὐτὸν δι' ἀναφορᾶς του, συνυπογραψάντων καί τῶν δύο εἰσέτι συμπαρευρισκομένων παρ' αὐτῷ, τοῦ μοναχοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀνθίμου Ν. Ἀδάμ²⁹ καί τοῦ Γ. Χ. Κωνσταντίνου Καρυστιοῦ, ἐγγυόμενοι καί οἱ τρεῖς δι' αὐτόν, ὡς πάντῃ ἀγνώστου τότε εἰς τὴν Διοίκησιν, (καί) παρεκάλουν νά τὸν προβιβάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πεντακοσιάρχου καί καπετάνιου τῆς Καρύστου, ἧτις (Διοίκησις) καί τὸν διώρισεν τοιοῦτον διὰ διπλώματος.

22. Μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Ν. Κριεζώτου, λαβὼν τὰ διπλώματα ὁ Καρύστου, ἔφθασεν εἰς Κάλαμον τῆς Ἀττικῆς μὲ ὄσους στρατιώτας συνήγαγε καθ' ὁδὸν ἀπὸ Σαλαμίνα (τὸν Ἀναγνώστην Μπιρμπίλην) καί ὅστις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κυριευθέντας (διάβαζε: κυριευθείσας) τότε τοῦ Φεβρουαρίου³⁰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων καί ὅσα πολεμοφόδια ἤδυνήθη, ἵνα φθάσῃ βοήθεια πρὸς τὸν Κριεζώτην, ὅστις τότε ἐμάχετο εἰς τὰ ὄρη τῆς Κύμης μὲ τοὺς 2000 Τούρκους, ἀρχηγὸν ἔχόντων τὸν Κεχαγιᾶ Μπέην τοῦ πασᾶ τῆς Εὐβοίας. Διὰ τῆς βοήθειας λοιπὸν τοῦ ἐπικουρικοῦ τούτου στρατοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Καρύστου ἔφερεν εἰς τὸν Κριεζώτην καί τῶν πολεμοφοδιῶν, ἰδίως διὰ τὴν διακεκριμένην αὐτῷ ἀνδρείαν, εὐδοκίμησεν οὗτος καί εἰς τὴν κρατερὰν ταύτην μάχην, ὅτε περατωθείσης ταύτης ἐπῆγεν εἰς ἐντάμωσιν τοῦ Καρύστου, (ὅστις) δοὺς αὐτῷ τότε τὰ διπλώματα παρηγγείλεν, ἵνα μένων (ὁ Κριεζώτης) εἰς τὰ ὄρη μὲ τοὺς ἐντοπίους ὡς ληστῆς, χωρὶς νά ἐμποδίσῃ τοὺς χωρικοὺς τοῦ νά ἔχουν συγκοινωνίαν, διὰ νά ἀποκοιμίσῃ τὸν ἐχθρόν, ἄχρις οὗ τὸ γενικὸν περὶ πάντων ἀποτέλεσμα φέρῃ

28. Θέλει νά πεῖ: νά προβιβάσει.

29. Ἀκόμα μίᾳ ἐνδειξῇ πὼς τὸ ἐπώνυμο τοῦ Νεόφυτου εἶταν Ἀδάμ.

30. Ἡ πόλις τῆς Ἀθήνας καταλήφθηκε στίς 18 τοῦ Ἀπριλίου στὰ 1822 καί ἡ Ἀκρόπολις παραδόθηκε στίς 10 Ἰουνίου.

Ἕνα πικρὸ παιδί

Γεννήθηκα μὲ τὸ ὄνειρο τῆς φυγῆς καί τὴν παθιασμένη ἀγάπη στὰ χρώματα. Ὄταν ἀντίκρυσα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἥλιο χάρηκα γιὰ τὸ δυνατό του φῶς καί πόθησα νά φύγω πάνω σ' ἕνα ἄσπρο σύμφετο γιὰ ἕνα ταξίδι παιδιαστικό κι' ἀλαργινό.

Ἀργότερα ἡ φαντασία μου ἄρχισε νά ψηλώνει, ν' ἀρρωσταίνει, νά γίνεται μίᾳ νοσταλγία ἀπέραντη κι' ὀδυνηρή. Τότε στὸ πρῶτο μεγάλωμά μου διάβασα στὰ βιβλία γιὰ τὴ θάλασσα καί τὰ καράβια, ἀγάπησα τὸ Δὸν Κιχῶτο καί τοὺς Πύργους τοῦ μεσαιῶνα, ἔμαθα νά διαβάσω τ' ἀστέρια καί νά λυπᾶμαι γιὰ τὰ σκοτωμένα πουλιά.

Τοὺς ἀνθρώπους πού μὲ τριγύριζαν ἄρχισα νά τοὺς πλησιάζω μὲ προκατάληψη καί φόβο. Δίχως ἀκόμα νά ξέρω τὸ γιατί χάρισα τὸν κόσμο μου ἀπὸ τὸ δικό τους καί πίστεψα στὴ Μοῖρα μου καί στὸ δικό μου Θεὸ πού ἔχτισα.

Δὲν θυμάμαι νά πρόσεξε κανεὶς τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μου. Ὁ καθένας τραβοῦσε τὸ δρόμο του καί μικρὸ παιδί ἀκόμα ἀπόρησα πὼς γίνεται νά ζοῦμε ὅλοι στὴν ἴδια φλοῦδα καί ὅμως τόσο χωριστά!

Σὲ τρῦτη τὴν κρίσιμη ὥρα τῆς παιδιαστικῆς ζωῆς μου ἔπαθα νά παίζω μὲ τὰ χρώματα καί κλείστηκα στὴ μοναξιά μου: Ἡ ἀπομόνωση μ' ἔκανε εὐαίσθητο καί μελαγχολικό. Δάκρυα ὅταν ἄκουγα νά παίζουσαν φουσαρμόνικες καί ἔμενα σκεπτικὸς στοὺς ἴσκιους καί στὰ ψιθυρίσματα τῆς νύχτας. Τὰ βραδυνὰ γύριζα μονάχος στους ἔρημικοὺς δρόμους τῆς πολιτείας ψάχνοντας τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων πού περνοῦσαν βιαστικοί, μήπως βρῶ τὴ λάμψη καί τὸ φέγγος τῆς πρώτης μου ἡμέρας.

Ἄδικα ὅμως περίμενα. Σιγά-σιγά ἄρχισα νά χάνω τὴ χίμαιρα καί τὴν ἐλπίδα πού εἶχα ὅταν πρωταντίκρυσα τὴ ζωὴ καί πίστεψα σὲ κάτι τὸ ἀ-

εἰς πέρας ἀποφασιστικὸν (τι) καί διὰ τὴν τύχην τῆς Εὐβοίας. Διότι τότε δύναμαι μεγάλη καί ἰσχυρά, ἐρχομένη ἀπὸ Λάρισσαν (τοῦ Δράμαλη), ἠπείλει εἰσβολὴν τρομερὰν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, ὡς καί δὲν ἐβράδυνε νά ἔλθῃ.

23. Τὴν ἐξ αὐτογράφων ἀπλῶν καί περιορισμένων σημειώσεων περὶ ἀνάντες (ἐξιστόρησιν τῆς πολεμικῆς δράσεως), τοῦ καρτεροψύχου τούτου ἀνδρός (τοῦ Νεοφύτου), ὅστις καίτοι ἀφελῶς γεραίρων περὶ αὐτοῦ, μᾶς ἀρνεῖται τὰ ἐπακόλουθα τῆς τρίτης καί τελευταίας ταύτης ἐκστρατείας, δυνάμεθα νά ἀνατρέξωμεν εἰς τινὰ διασωθέντα ἐκ τύχης ἔγγραφα τῆς τε κατὰ καιρὸν Ὑπερτάτης τοῦ Ἔθνους Ἀρχῆς καί ἰδίως ἐπιστολῶν ἰδιαίτερων τοῦ Πρίγκηπος Ὑψηλάντου, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκει τις τὸ βαθθὸ σέβας διὰ τὴν Ἀρχιερατικὸν βαθμὸν τοῦ (Νεοφύτου), τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην διὰ τὰς ἀρετὰς του καί τὴν μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἐκδουλεύσεις του!

24. Ἀρκούμεθα λοιπὸν, εἰς ἐπισφράγισιν τῶν λεγομένων καί τῶν μετὰ ταῦτα, νά ἀναφέρωμεν περιεκπᾶς τινὰς τῶν εἰρημένων ἐγγράφων ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καί χρονολογίαν ἐκάστης ἐποχῆς καί τὰς ὑπογραφὰς:

(Συνεχίζεται)

προχώρητο καί τὸ μοιραῖο. Ὑστερα ἤρθε ἡ ἐγκατάλειψη, ἡ ἀγωνία, ἡ ὑποταγή. Δέθηκα περισσότερο μὲ τὸν ἑαυτό μου κι' ἐκλείσα τὴν ψυχὴ μου σ' ἕνα γυμνὸ δωμάτιο μὲ βιβλία καί ἀποτοίγαρα.

Σὲ μίᾳ ὥρᾳ στοχασμοῦ καί ἐσωτερικῆς συγκέντρωσης ἔσκυψα μέσα μου καί εἶδα πὼς ἦμουν ἕνα πρῶτο Πικρὸ Παιδί.

Νίκος Παπαδημητρίου

*

Κυνηγὸς τῆς χαρᾶς

Πόση ἀλήθεια εἶναι ἡ ποικιλία τῶν ἀνθρώπων τύπων. Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν πρόκειται γιὰ ταξινόμησι, γιὰ παραλληλισμὸ, γι' ἐξομολόγησι. Μόνον σταμάτημα μὲ ἀγάπη θερμὴ μπροστὰ σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς.

Εἶναι ὁ ἴδιος ἐθελοντῆς τῆς θυσίας, αἰχμάλωτος τοῦ πόνου μὰ ὡς τόσο καί τῆς χαρᾶς κυνηγός. Βαθθαί του ἱκανοποίησι νά δῖνῃ ἀπ' τὴν ψυχὴ του, ἀληθινῆ του ἀγωνία μήπως δὲν ἔδωκε ἀρκετά. Στὶς δύσκολες, στίς σκληρῆς τοῦ διπλανοῦ του στιγμῆς, πηγαίνει αὐτόκλητος: συμμερίζεται τὸς καί τῶσων πικρίες... ἐπεὶ δὲ λησμονεῖ νά κολακέψῃ τοὺς δυνατούς, τοὺς νικητῆς κάθε περιστάσεως, τὸν ξεχνοῦν σχεδὸν πάντα στίς στιγμῆς τοῦ θριάμβου. Ὅμως δὲν πειράζει: τώρα κάποιος ἄλλος γι' αὐτὸν ἔχουν σειρά... Κι' ἔτσι γυρίζει ὁ τροχὸς τῆς ζωῆς του: τί κι' ἂν δὲν πέτυχε ἀναγνωρίσεις κι' ἀμοιβές: εἶναι γεμάτη βαθεῖες ἱκανοποιήσεις.

Κ. Καλλιᾶς

*

Ὁ χτῶβρης

Σὰ χρυσομένη μοιάζει στὴ γωνιά τοῦ δρόμου ἀπόψε μίᾳ ἀκακία. Σέρνεται ἀργὰ ἡ μελαγχολία στῆς σέρρας τὰ παρτέρια τ' ἀδειανά.

Τὰ χέργια ὑψώνων τὰ σκεβρὰ οἱ ἀνθρώποι, σὲ λιτανεία: πᾶνε πομπῆ σὲ μίᾳ κηδεῖα —θαρρεῖς—οἱ ἔλληες μὲ τ' ἀσημὶ μαλλιά,

Μίᾳ κρύα πνοῇ χαϊδέβει ἀχνὰ τὰ φύλλα π' ἀπαλορριγοῦνε: τοῦ Θάνατου τ' ἀδρὸ θωροῦνε τὸ ἀπαίσιο σκίτσο πού πλησιάζει ἀργά.

(* Ἀπ' τὰ Χτεσινὰ Στόματα)

Φῶτος Σκοτάδης

*

JEAN MOREAS

Φθινόπωρο

Σκίζοντας ξάφνου τῆς βροχῆς τὰ νέφη τὰ θλιμένα, στίς καστανιές, πού ξεφυλλοῦν στὴ λιμνοσκοτεινάδα, στὰ ὄψιμ' ἀνθοκήπια αὐτά, καί στὴ θωριά μου ἔμένα, ἤλιε φθινοπωρινέ, κι' ἄχρὸς, παντοῦ σκορπᾶς γλυκάδα,

Ἦλιε! τί θέλεις ἀπὸ μᾶς; ἄσ' τ' ἄνθος πιά νά λείψει, τὰ φύλλα, πού σαπίζουνε, τ' ἀέρι νά τὰ σηκώνει! ἄσ' τὰ νερά στὴ σκοτεινιά, ἄσ' καί σ' ἐμὲ τὴ θλίψη, πού τὴ ψυχὴ, τὴ σκέψη μου, θρέφει καί δυναμώνει.

Μεταφραστῆς Γ. Σημηριώτης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Για μια όμορφη Ζωή.

“Ω, ἄς ἦτανε νὰ μπόραγα τὸ χρῆμα ν’ ἀφεντεύω
μὲ δίκαιο καὶ μὲ νοῦ,
τὸ φρόνιμο νὰ στηρίζω καὶ πάντα νὰ βραβεύω
τὴν πίστη τοῦ ἱκανοῦ.

Τῆς ἐργασίας τὸν καρπὸ γενναῖα νὰ τὸν τιμοῦσα
μὲ πλούσια ἀνταμοιβή
καὶ τοῦ τεχνίτη νάτρεφα τὴ φλόγα γιὰ τὴ Μοῦσα
μὲ λάμψη ν’ ἀνεβεῖ

Τῆ σκέψη τότε ν’ ἀμειβῶ καὶ τὴν πρωτοβουλία,
μπροστά, γιὰ μιὰν ἀυγή,
καὶ νάδινω στὸν ἄπορο τὰ μέσα καὶ βιβλία,
ἴσα νὰ παραβγεῖ.

Κι’ ἀκόμα γιὰ τὸ χρῆσιμο καὶ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων
νὰ βρίσκω ἕνα σκοπὸ
καὶ νὰ μπορῶ εὐεργετικά στὸ δρόμο τῶν μεγάλων
τὸ χρῆμα νὰ σκορπῶ.

‘Αγνά κι’ ἀπλᾶ θ’ ἀνάτρεφα στὸν καθαρὸν ἀγέρα
τὶς τολμηρὲς ψυχές,
φρέσκες νὰ μένουν κ’ εὐθυμὲς κι’ ἀθῶες ἀπ’ τὴ λέρα
κι’ ἀπὸ τὶς προστυχίες.

Νὰ καρτέροῦν ὀλόχαρα τὸν ἅγιον προορισμὸ τους
ποῦ κάποτε θ’ ἀρθεῖ
καὶ νὰ πετιοῦνται εὐγνώμονα μακρυὰ στὸ τάξιμό τους
μιά—μιά καθὼς ποθεῖ.

“Ω, ἄς ἦτανε νὰ μπόραγα τὴν κοσμικὴ ἐξουσία
στὰ χέρια νὰ κρατῶ
καὶ τὴν κοινὴ νὰ μπόραγα τῶν ὄλων περιουσία
μὲ νοῦ νὰ ὑπηρετῶ.

Νὰ μπόραγα νὰ ἐκπροσωπῶ τῶν ἀγαθῶν τὴ σκέψη,
τῶν λίγων τὴν πνοή
καὶ μὲ τὸν ρυθμὸ τῶν κακῶν ὁ νοῦς μου νὰ παλαίψω
γιὰ μιὰ ὡμορφὴ ζωή.

(Ἀπὸ τὴν «Κοινωνικὴ Συμφωνία») Γ. Κ. Σταμπολῆς

*

“Εν’ Ἀπριλιάτικο πρῶϊ

“Εν’ Ἀπριλιάτικο πρῶϊ τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρό τους
τρελλὰ τὸ διαλαλοῦσανε στὰ κλώνια τὰ πουλιά
κι’ οἱ πεταλοῦδες στήσανε τὸ νυφικὸ χορὸ τους
στὰ μῶβ ἀτλάζια ποῦ ἀνοίγε, μπρὸς τους, μιὰ πα-
[σχαλιά.

Καὶ σὺ μέσα στὶς “Ανοιξὲς τὸ νειόβγαλτο χορτάρι,
φορῶντας στὰ χρυσὰ μαλλιά στεφάνι ἀπὸ λουλούδια,
προσπέρασες καὶ χάθηκες σὰ νὰ σὲ εἶχαν πάρει
γιὰ τὸ Χορὸ τῶν Χερουβείμ μαζὺ τους τ’ ἀγγελούδια.
Χρ. Δ. Καφτάνης

“Ἦμνος τῶν Δωδεκανήσων

Οἱ αἰῶνες, ποῦ στὸ διάβα τους ὑψώσαν
ὡς τᾶστρα τῆς ψυχῆς σας τὴν ὀρμή,
στὰ σύμπαντι τὴ δόξα σας ἀπλώσαν
καὶ δάφνη σᾶς φοροῦν στὴ κεφαλή.
“Ω Δωδεκάνησα, ἄσβυστοι τοῦ Αἰγαίου Φάροι,
τὸ φῶς σας τὴν παλιά του λάμψη πάλι ἄς πάρει.

Οἱ τύραννοι, ποῦ σκλάβωσαν τὴ γῆ σας
καὶ σπάρραξαν τὶς σάρκες σας σκληρά,
δὲ μπόρεσαν ν’ ἀγγίξουν τὴν ψυχὴ σας,
γιατὶ πετοῦσε ἀδούλωτη ψηλά.
“Ω Δωδεκάνησα κτλ.

Καμπάνες ἀναστάσιμες καὶ πάλι
τὶς αὐρὲς σας θὰ σείσουν μὲ παλμούς,
ποῦ στὶς μορφές καινούρια φέρνουν κάλλη
καὶ ραίνουν στὶς καρδιὲς λευκοὺς ἀνθούς.
“Ω Δωδεκάνησα κτλ.

Κ’ ἡ λευτεριά μὲ τὴ ματιά-ἀστραπή τῆς
σὰ θεῖα ἀπ’ τ’ ἀκρογιάλι σας πνοή
ὀρμώντας, θὰ σᾶς φέρει τὸ φιλί τῆς,
ποῦ ἀθάνατη ἀσφαλίζει τὴ ζωή.
“Ω Δωδεκάνησα κτλ.

Μιχ. Γ. Πετρίδης

Σ. Σ. “Ο “Ἦμνος αὐτὸς ἔχει τονιστὴ ἀπὸ τὸν ἐκλεχτὸ
μουσικοσυνθέτη κ. Ἀθηναῖο τὸ Μελωδῶ.

*

“Εγὼ διαβαίνω ἄνθρωπος.

“Εξὼ μιὰ πλάση ὀλόκληρη
Γύρω φαντάζει τέλεια
Κι’ ἐγὼ διαβαίνω ἄνθρωπος
Μὲ σάρκινα κουρέλια...

“Ο νοῦς μοῦ φέγγει. Τούρανοῦ
Τὸ χάος, μοῦστησε μάγια.
Μὲς στὴν ἀπειροθάλασσα
Τὰ γήϊνα τὰ μουράγια
Βαργεστισμὸς κι’ ἀφανισμὸς
Σ’ ὅποιον διψᾷ νὰ μάθει
Τὶ κρύβει, κεῖθε ὁ θάνατος
Μὲς στ’ ἄπιαστὰ του βάθη...

“Οχι, δὲν ἔχουμε γραφτὸ
Γιὰ νὰ χαθοῦμε μόνο.

“Οχι, δὲν σβύνει μιὰ Ζωή
Σ’ ἕναν ἐπίγειο πόνον.

Γιατὶ ἂν μᾶς πέρνει τὸ μηδέν,
“Ω Δύναμη Οὐρανία,

“Ἡ ὑπαρξὴ σου ὀλάκερη
θά ναι παραφωνία...

“Ο Νοῦς μοῦ φέγγει.. Φοβερός
Τοῦ Χάρου ὀρθώνει ὁ κάβος
Κι’ ἐγὼ διαβαίνω ἄνθρωπος
Καὶ λέφτερος καὶ σκλάβος... Κωστῆς Κριεζῆς

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ

Μία πατριωτικὴ ἔκκληση

“Ἡ «Πανελλήνιος Συνομοσπονδία Ἐνώσεων Γε-
ωργικῶν Συνεταιρισμῶν» ἐξέδωσε κι’ ἐκυκλοφόρησε,
σὲ πολλὲς χιλιάδες ἀντίτυπα, μιὰ ἐμπνευσμένη
πατριωτικὴ ἔκκληση, πρὸς τὸν ἀγροτικὸ κόσμον διὰ
τὴν συμμαχοίαν τῶν Συνεταιριστικῶν Ὄργανώσεων
καὶ ὄλων γενικῶν τῶν ἀγροτῶν στὸν ὑπὸ τῆς Βασι-
λίσσης διενεργούμενον ἔρανον γιὰ τοὺς ἀνταρτοπλή-
χτους πληθυσμοὺς τῶν βόρειων μας ἐπαρχιῶν.

Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ τρία ἔντονα συνθήματα
τῆς «Ἐγκυκλίου-Ἐκκλήσεως» ποῦ δημοσιεύονται σὲ
χωρηστὴ σελίδα μὲ σχετικὰ σκίτσα κι’ ὅπου τ’ ἀντι-
γράφουμε :

— «Αὐτὸς ποῦ γκρεμίστηκε τὸ σπίτι του θὰ μείνῃ
ἀβοήθητος ;

— “Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί, ποῦ σκοτώθηκε ὁ προσ-
τάτης τους, ποῦ κήκε τὸ σπίτι τους καὶ ὄλα τὰ ὑ-
πάρχοντά τους, πῶς θὰ ζήσουν ;

— Τὰ καρβάνια τῶν ἀγροτῶν, ποῦ ξεκινοῦν ἀπὸ
τὰ χωριά τους γιὰ νὰ βροῦν βοήθεια καὶ προστασία
θὰ τ’ ἀφήσουμε νὰ πεθάνουν στὸ δρόμο ;»

Δὲν ἔχουμε καμμίαν ἀμφιβολία πῶς ὁ ἀγροτικὸς
μας πληθυσμὸς, ποῦ τὸν διακρίνει ξεχωριστὴ ἀγάπη
γιὰ τὴν ἑλληνικὴ πατρίδα, καὶ ποῦ ξέρει νὰ συμπά-
σχει καὶ νὰ πονεῖ γιὰ τὸν συνάνθρωπο, ποῦ ὑποφέρει
καὶ στερεῖται τῶν ἀπαραίτητων μέσων τῆς ζωῆς, θὰ
κάμει, καὶ σὲ τούτη τὴν περίπτωσιν, τὸ καθήκο του.

*

“Ἡ μαύρη ἀγορὰ τῶν πνευματικῶν προϊόντων

“Ο πολυμαθῆς, συντηρητικὸς κι’ εὐγενικὸς «Ἀθη-
ναῖος» τῆς «Καθημερινῆς» σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα
του σημειώματα, ἀναφέρει πῶς «κάποιοι» καθηγη-
τῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἔχει διατιμῆσει ἕνα
του σύγγραμμα, ποῦ πωλεῖται στὰ βιβλιοπωλεῖα, κι’
εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς φοιτητὰς, 50.000 δραχ-
μῆς. Κι’ ὅτι τὸ ἴδιο βιβλίο, ποῦ οἱ μαθηταὶ τοῦ Με-
γάλου αὐτοῦ δασκάλου, τὸ ἀγοράζουν ἀπ’ εὐθείας
ἀπὸ τὸν ἴδιο (ἄς κάνουν καὶ διαφορετικὰ κι’ ἄς πε-
ριμένουν νὰ περάσουν στὸ μάθημά του) τοὺς τὸ δι-
νει ἀντὶ 100.000 δραχμῶν.

Καὶ ὁ «ὑπεράγαν» εὐγενικῶς κ. Ἀθηναῖος, συνι-
στᾷ ἂν θάταν δυνατόν νὰ πωλεῖται καὶ εἰς τοὺς φοι-
τητὰς, ἀπὸ τὸν ἴδιο κ. καθηγητὴ, στὴν τιμὴ τῶν
50.000 δραχμῶν.

“Ἄς μᾶς συγχωρήσει ὁ καλὸς «Ἀθηναῖος», ἀλλὰ
πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ : στὸ ζήτημα τῆς ὑποχρεωτι-
κῆς μαύρης ἀγορᾶς, ποῦ κάνει εἰς βάρος τῶν σπου-
δαστῶν, ὁ ἀχαρακτήριστος αὐτὸς πανεπιστημιακὸς
δάσκαλος, τῶν πνευματικῶν του προϊόντων, ἔχουμε
διαφορετικὴ γνώμη. Τούτη δὲ :

Θὰ θέλαμε εὐθὺς ἀμέσως μόλις εἶδε τὸ φῶς τῆς
δημοσιότητος ἢ σχετικὴ καταγγελία, ὁ κ. Ὑπουργὸς
τῆς Παιδείας νὰ ἐπιληφθεῖ προσωπικὰ τοῦ ζητήμα-
τος καὶ ἂν ἢ κατηγορίᾳ ἐπαληθεύετο νὰ στείλει, τὸν
ἄγνωστὸ μας αὐτὸν καθηγητὴ, ἀμέσως στὸ σπίτι

του. Ἀφοῦ πρῶτα συγκαλοῦσε μιὰ γενικὴ φοιτητικὴ
συγκεντρωσιὴ ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου τοῦ Πανεπιστη-
μίου καὶ ὑποχρέωνε τὸν κ. Καθηγητὴ νὰ βγεῖ δύο
βήματα ἐμπρὸς καὶ νὰ διατάξει ὑστερα τοὺς φοιτη-
τὰς νὰ παρελάσουν πρὸ αὐτοῦ καὶ νὰ τοῦ ἀποδώ-
σουν τὸν τιμητικὸν χαιρετισμὸν δι’ ἐνὸς φησίσματος
στὸ πρόσωπο.

*

Δύο τραβιζιῆς στὸ αὐτὸ

“Ενας ἀληθινὰ τεράστιος καὶ σοβαρὸς φιλανθρω-
πικὸς Ὄργανισμὸς, ποῦ παρέχει ἐξαιρετικὲς ἀνθρω-
πιστικὲς ὑπηρεσίαις στὸν τόπο μας, μὲ μιὰ μικρὴ ἀγ-
γελία του (προερχομένη, μάλιστα, ἀπὸ τὸ τμήμα του
«Τύπου καὶ πληροφοριῶν») δημοσιευθεῖσα στὰ
φιλά, κατὰ τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ 7/9, ἔξυπνης
καὶ καλογραμμμένης Ἀθηναϊκῆς Ἐφημερίδος, ζητᾷ :
«ὁ γνωρίζων τί περὶ τῆς τύχης τῶν κ.λ.π., ὅπως τοῦ
χορηγῆσι σχετικὰς πληροφορίας».

Μέχρι τώρα ξέραμε πῶς «οἱ γνωρίζοντες τί κ.λ.π.»
μποροῦσαν νὰ δώσουν (ἢ ἂν προτιμᾶτε) νὰ παρά-
σχουν πληροφορίας, ὄχι, ὅμως, καὶ νὰ χορηγήσουν
τέτοιαις.

Θὰ πρόκειται, λοιπόν, περὶ καινούργιας τακτικο-
γραμματικῆς τοῦ «Τμήματος Τύπου καὶ Πληροφο-
ριῶν» τοῦ πραγματικὰ θεάρεστου Ὄργανισμοῦ, ποῦ
ζητᾷ τὶς πληροφορίες, γιὰ χαμένους συνανθρώπους
μας, κι’ ὅπου ὁ διευθυντὴς του θὰ πρέπει, δίχως
ἄλλο, «νὰ χορηγήσῃ» δύο γερὲς τραβιζιῆς στ’ αὐτὸ
τοῦ συντάχτου τοῦ ὀχτάστιχου διαφόρου τῆς «ἀνα-
ζητήσεως».

*

“Ο Νέος μας Ἀντιπρόσωπος

“Ο μέχρι τώρα «Γενικὸς Οἰκονομικὸς Ἀντιπρό-
σωπος τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμῶν» στὴ Χαλκίδα
καὶ σ’ ὀλόκληρη τὴν Εὐβοίαν, φίλος κ. Γ. Σκούρας,
Δικηγόρος, μᾶς παρεκάλεσε, ἂν θὰ ἦταν δυνατό νὰ
τὸν ἀπαλλάξουμε, τούτου τοῦ βάρους γιατί οἱ ἐπαγ-
γεματικὲς του ἀσχολίαι καὶ γενικὰ ἡ ἀνάμιξή του
στὴν πολιτικὴ τοῦ τόπου κίνηση δὲν τοῦ ἀφήνουν πε-
ριθώρια καὶ γι’ ἄλλες φροντίδας.

“Ἐπειτα ἀπ’ αὐτὸ παρακάλεσαμε τὸν ἐπίσης δια-
λεχτὸ μας φίλον ἐπιχειρηματία κ. Καλλισθένη Μου-
στάκα νὰ δεχθεῖ τὴν πάρα πάνω ἀντιπροσωπεῖα, τὴν
ὅποια καὶ ἀφιλοκερδῶς (ὅπως καὶ ὁ κ. Γ. Σκούρας)
ἀποδέχτηκε μὲ προθυμία καὶ εὐχαρίστηση, προκειμέ-
νου νὰ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίαις τους στὰ «Εὐβοϊκὰ
Γράμματα» ποῦ ἔχουν τόσῃν ἀνάγκη βοήθειας καὶ ἐνι-
σχύσεως.

Μαζῆ, λοιπόν, μὲ τὶς ἐγκάρδιαις εὐχαριστίαις μας
στοὺς δύο πάρα πάνω φίλους μας, γιὰ τὴν προσφο-
ρά τους στὸ περιοδικὸ μας, παρακαλοῦμε θερμὰ τοὺς
κ. κ. Συδρομητῆς Χαλκίδος, καὶ λοιποὺς Εὐβοεῖς,
ὅπως γιὰ κάθε ζήτημα ποῦ θ’ ἀφορᾷ τὸ περιοδικὸ
μας (πληρωμὴ συνδρομῶν, ἐγγραφή νέων συνδρομη-

των, δημοσιεύσεις κ.τ.λ.) ν' απευθύνονται στον νέον μας Γενικόν Οικονομικόν Αντιπρόσωπον σ' ολόκληρη την Εύβοια Κον Καλλισθένην Μουστακά.

*

Εκείνοι που φεύγουν

Ο ελληνικός καλλιτεχνικός κόσμος έκλαψε ένα ακόμα από τα καλλίτερα στελέχη του: Τον Πρόεδρο του Γενικού Συμβουλίου του Καλλιτεχνικού Επιμελητηρίου, Γλύπη Νικόλαο Γεωργαντά, που ξαφνικά πέθανε στο Λουτράκι στα τέλη του 9/47.

Ο καλλιτέχνης, που χάσαμε ήτανε μία από τις πιο συμπαθητικές καλλιτεχνικές μορφές. Το όλο του έργο έφερνε την προσωπική του σφραγίδα και είχε ιδιαίτερα έκτιμηθεί.

Ο Γεωργαντάς είχε λάβει μέρος σε πολλές καλλιτεχνικές εκθέσεις καθώς και στην Διεθνή Έκθεση της Ρώμης. Ο «Αστεγος» είναι ένα από τα πιο καλλίτερα του έργα.

*

Προς το δεύτερο χρόνο

Με το σημερινό φύλλο των, να «Ευβοϊκά Γράμματα» κλείνουμε τον πρώτο χρόνο της δεύτερης περιόδου της εκδόσεως των και μπαίνουν, από 1-11-47 στον δεύτερο.

Πώς τον πέρασαν αυτό τον χρόνο μόνον αυτά μπορούν να το ξέρουν.

Όπως δήποτε, όμως, θα συνεχίσουν το δρόμο τους μ' όσα δήποτε εμπόδια και δυσκολίες ανυπέβλητες κι' αν βρούν στον δρόμο τους.

Με την ευκαιρία τούτη παρακαλούμε θερμά τους συνδρομητές εκείνους που καθυστερούν, ως τώρα, την συνδρομή του περασμένου χρόνου, να μας την στείλουν. Και τους πρόθυμους συνδρομητές και υποστηρικτές μας να πληρώσουν πρόθυμα προκαταβολικά την συνδρομή του Α' Εξαμήνου του δεύτερου χρόνου μας, για την οποία θα κυκλοφορήσουν από τώρα αποδείξεις πληρωμής. Έτσι θα μας διευκολύνουν όλοι στην απρόσκοπτη έκδοσή μας, που εξακολουθούμε να πιστεύουμε πως κάτι προσφέρει στην περιοχή της.

*

Τιμών Τελών ανέβασμα

Διαβάζουμε (στη στήλη του «Αθηναίου» πάλι): «Το καλοκαίρι τα τέλη έγγραφης εις το πανεπιστήμιον ήσαν 150 χιλιάδες και πρό ήμερών έγιναν (όπως το ξανάγραψε ο «Αθηναίος») 295 χιλιάδες. Τώρα πάλιν μέσα εις όλίγας ημέρας, ηύξηθησαν εις 325 χιλιάδες».

Το Πανεπιστήμιο, βέβαια, ήμπορεί να έχει μεγάλες οικονομικές ανάγκες και να θέλει να τις καλύψει. Και ακόμα ήμπορεί να κάνει πολιτική κατά του πνευματικού προλεταριάτου. Το Υπουργείο Παιδείας, όμως, θα ήθέλαμε να μάθουμε τι κάνει επί του προκειμένου. Γιατί ή οικονομική ενίσχυση του Πανεπιστημίου να γίνεται εις βάρος των ικανών, αλλά φτωχών, νέων που θα θέλουν να γίνουν επιστήμονες. Και την κατά του πνευματικού προλεταριάτου πολιτική αρμόδιο να την κάνει είναι αυτό το ίδιο το

Οι Νέοι μας

Νοσταλγικό!

της Δίδος Χρυσούλας Χασάπη

Ίδιο σαν και τ' αποψινό το μυρωμένο δειλί που γιόμει ύμνους κι' εὐωδιές και χρώματα χρυσά ἴδιο και τ' Ἀλιβέρι σου, ὦ ἀκριβή μου φίλη! μοιάζει σαν κάποια ξωτικά με κάλλη περισσά.

Σκαρίζουνε τὰ πρόβατα γιά τις κρυφές τις στάνες πουῖναι σε μιὰ βαθύσκια, κορφοῦλα μυστικά και χύνουνε ἀρώματα οἱ παινεμένες δρᾶνες τοῦ μύθου σὰ νὰ καρτεροῦν νεράϊδα μαγικά.

Παίζουν οἱ μέλισσες τρελλά στὰ μύρια τὰ λουλούδια σφυρίζουν οἱ πέρδικες στίς δροσερές πλαγιές και ψέλνουν οἱ κοπελιές πρωτάκουστα τραγούδια κοντά στίς χιλιοτραγούδες, τις κρούσταλες πηγές.

Και κεί στο μυριοστόλιστο, τὸ πλάνο περιγιάλι ρίχνει ἡ κόρη τοῦ δρυμοῦ στ' ἀφρόκυμα γυμνή κι' ὅπως χλωμό τὸ δειλινό γλυκοξυπᾶει παλι τὴν ἄφταστη τὴν ὁμορφιάν ἢ πλάση ἔξυμνει.

Κι' ὅταν—μὴν κλαῖς—μιὰν Ἄνοιξη θὰ πᾶμε στ' Ἀλιβέρι και θὰ φαντάξεις σαν θεὰ στο θάμπος τοῦ ἡλιοῦ σαν θὰ σέ λούζει τὸ γλυκὸ τῆς Εὐβοίας μας ἀγέρι, θὰ βλέπω νὰ χαμογελάς σαν ῥόδο τ' Ἀπριλιοῦ!

Κ. Γ. Σταυρόπουλος
Ν. Ἡράκλειο - Ἀττικής

*

Μεγάλη Σχολή Ὁδηγῶν Αὐτεκινήτων καὶ Μοτοσυκλετῶν

Εὐσταθίου Κοντονῆ

Δι. ο. σ. 144

Κεντρικὸν Γραφεῖον : Μάγερ 25 - Ἀθῆναι.
Διεκπεραιωτῆς παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Γραφείῳ
πάσης φύσεως αὐτοκινητιστικῆς ὑποθέσεως

ὁ κ. Γεώργιος Ν. Καλούδης—τηλ. 53-036

«ΕΘΝΙΚΗ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ»

Μεγάλη εβδομαδιαία εφημερίς ὄργανον τῆς «Πανελληνίου
Συνομοσπονδίας Ἐνώσεων Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν»
Κυκλοφορεῖ λίαν προσεχῶς

κράτος, διὰ τῆς συστάσεως διαφόρων πρακτικῶν σχολῶν και τῆς καταργήσεως πολλῶν κλασικῶν Γυμνασίων, κι' ὄχι τὸ Πανεπιστήμιο, με τὸ χρηματιστηριακὸ ἀνέβασμα τῶν τιμῶν τῶν τελῶν τῆς έγγραφῆς τῶν φτωχῶν παιδιῶν.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Δημητρίου Κ. Χατζηκωνσταντή : Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, Ἀθῆναι 1947.

Ο κ. Δ. Κ. Χατζηκωνσταντῆς βαθὺς μελετητῆς (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν πᾶρα πᾶνω μελέτη του) τῆς ἱστορίας μας, παρουσιάζει μέσα σ' ἓνα καλλιτεχνικὸ τόμο, ἀπὸ ἑκατὸ περίπου σελίδες, ζωντανεμένη τὴν ἱστορία τῆς ἰδιαίτερης πατρίδος του Καρύστου και γενικώτερα τῆς Εὐβοίας, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς «Εὐσείου του νήσου» ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Με ξεχωριστὴ μαεστρία μᾶς περιγράφει ὁ κ. Δ. Κ. Χ. τις διάφορες ὀνομασίες τῆς Εὐβοίας τῆ γεωγραφικῆς τῆς διαίρεση, τοὺς κατὰ διάφορες ἐποχές κατοίκους τῆς, καθὼς και τὴν Κάρυστο, με τις παλῆς ὀνομασίες τῆς και τὴν προϊστορικῆ, πρωτοελληνικῆ και ἱστορικῆ ἐποχῆ, ὡς τὰ Μακεδονικὰ χρόνια. Περιγράφει τοὺς Μακεδονικοὺς, φτάνει στοὺς Ρωμαίκοὺς και Βυζαντινοὺς χρόνους, μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς φραγκοκρατίας και καταλήγει στὴ τουρκοκρατία (1470-1821) γιά νὰ μᾶς περιγράψει ὕστερα με κάθε λεπτομέρεια τὰ συμβάντα, στὴν Κάρυστο, κατὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 στὴν Εὐβοία.

Ἐτοι προχωρεῖ στὴν ἀπελευθέρωση τῆς Εὐβοίας ὡς τὸ ἱστορικὸ-δραματικὸ ἐπίσῳδιο τῆς κόρης τῆς Κυρᾶς-Σοφίας με τὸ λοχαγὸ Μπροντζέτι και τὸν Μουσταφά.

**

Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου τοῦ ὁ συγγραφέας μᾶς παρουσιάζει πλούσιο παράρτημα, ἀναφερόμενο στ' ἀρχαία νομίσματα τῆς Καρύστου, σὸν ἀθλητισμὸ τοῦ νησιοῦ, στὰ γράμματα και τις ἐπιστῆμες, στὴ μεταεπαναστατικὴ λαογραφία, στὰ τραγούδια τοῦ χοροῦ και τῆς «τάβλας», στὰ αἰνίγματα, στὰ γνωμικά και στὰ ἐκδρομικά ἀκόμα. Και τὸ βιβλίο ἐπισφραγίζεται με τὸ Γεωγρ. Χάρτη τοῦ νησιοῦ.

Ἡ «Ἱστορία τῆς Καρύστου» εἶναι πλουτισμένη με καλλιτεχνικώτατο ἐξώφυλλο και με εἰκόνες—κλισέ—ἀπὸ τὴν «γενικὴ ἀποψη», τὸν «Ναὸν τῆς Ἡρας», «τὸ Μπουρτζι» και τὸ «Κάστρο».

Ἡ γλῶσσα τοῦ συγγραφέα στρωτῆ—ὀρθόδοξη δημοτικῆ—δὲν σοκάρει πουθενά.

Γενικὰ ἢ μονογραφία τούτη τοῦ κ. Δ. Κ. Χ., γιά τὸ γραφικὸ νησί του, εἶναι μιὰ προσφορά ἀξιοσημείωτη στὰ γράμματα μας.

Z.

Γεωργίου Α. Τσουκαντᾶ : «ΠΕΣΤΡΟΦΕΣ» Ποιήματα—Ἀθῆναι 1947.

Ο κ. Τσουκαντᾶς—Γιατρός τὸ ἐπάγγελμα και ὀχτὼ χρόνια μικρότερος τοῦ μισοῦ αἵωνα—(ὅπως μᾶς τὸν παρουσιάζει ὁ προλογικὸς τοῦ βιβλίου του, ποιητῆς κ. Γ. Λογοθέτης)—μᾶς δίνει τὴν πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ του με τὸν πᾶρα πᾶνω τίτλο σὲ 50 καλαίσθητες σελίδες με ἀριστοτεχνικὴ διακόσμηση—εἰκονογράφηση τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνη κ. Φάνη Σακελλαρίου.

Τὴν ποιητικὴ του συλλογὴ ὁ κ. Τσ. τὴν χωρίζει σὲ τρεῖς κατηγορίες. Στὴ «Χαραυγῆ» στὰ «Χαλάσματα», σὸ «Ἄρρωστος τὰ Παραμιλήματα» και στὴ «Παλίρροια».

Διαβάζοντας κανένας τὴ ποίηση τούτη βλέπει πὼς τις τρεῖς αὐτές καταστάσεις, ὁ ποιητῆς τις ἔζησε και μάλιστα ἀδρὰ κι' ἔντονα. Και δὲν τὸ λέμε, βέβαια, αὐτὸ γιά νὰ υποστηρίξουμε, πὼς ὅποιος δὲν τὰ ἔζησε, αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν μπορεῖ και νὰ κάμει κι' ἔργο (ποίημα, δρᾶμα, τραγῳδία, μυθιστόρημα κ. τ. τ.) ζωντανεμένο. Οὔτε γιὰ τὸ προδίνει αὐτὸ ὁ πρόλογος τῆς συλλογῆς. Ἀλλὰ γιὰ τὴν πραγματικὰ εἶναι τόσο ἔντονο μέσα στὴ ποίηση τοῦ κ. Τσουκαντᾶ, τὸ ὑποκειμενικὸ στοιχείο, πὼς φανερώνει σὸ προσεχτικὸ μελετητῆ τῆς, πὼς ὁ ἄνθρωπος πὼς γράφει τὰ «Παραμιλήματα τοῦ ἀνθρώπου», τὴ «Παλίρροια» και τὴ «Χαραυγῆ» στὰ Χαλάσματα τὰ πέρασε στὴ δικὴ του ζωὴ και δὲν τὰ πήρε ἀπὸ τῶν ἄλλων συνανθρώπων του τὰ μαρτύρια.

Ἐκεῖνο πὼς εἶναι τὸ πὼς χαρούμενο πράμα, στὴν περι-

πτωσή μας, εἶναι πὼς βρίσκεται τώρα μέσα στὴ χαραυγῆ, ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεγάλα χαλάσματα, πὼς φαίνεται πὼς πέρασε και μᾶς τραγουδάει, ἀβίαστα σεμνὰ (σαν ντροπαλὰ θὰ λέγαμε) και τεχνικὰ ἀκόμα, ἔτσι :

«Χρυσὸ μου ῥόδο λυγερὸ
δροσᾶτο ἀχνάτο, τρυφερὸ,
χαρὰ στὴν Εὐρωστιά σου
μὴ με ξεχνάς, μὴ με ξεχνάς
σὸν ὕπνο μου τραχὺς βραχνᾶς
με τυραννεῖ στοχάσου.

Πυρὸ μου ῥόδο εὐωδιαστὸ
λυῶνω πεθαίνω δὲν βαστῶ
φυλλοροεῖ ἢ ψυχῆ μου
τὴ ροδαυγῆ τὸ δειλινὸ
μ' ἀργὸς λυγμοὺς ἀναφωνῶ
σὲ Σὲ τὴν προσευχῆ μοιῆ

Ἦ τὰ γλυκὰ σου τὰ φιλιὰ
σαν ἦχοι ἀπὸ παλῆὰ βιολιὰ
στ' αὐτιά μου κελαῖδοῦνε
και κάποιοι φθόγγοι ἠθονικοί,
μεθυστικοί, μεθυστικοί
κοντὰ σου με τραβοῦνε.

Χρυσὴ μου ἀγάπη λυγερῆ
με τὴν ὁρμὴ τὴν φλογερῆ
χαρὰ στὴν εὐρωστιά σου
τίποτα πιά μὴ μ' ἀρνηθῆς,
ἂν μ' ἀγαπᾶς κι' ἂν με ποθῆς
πηγαία ἀπ' τὴν καρδιά σου».

Και γιά νὰ τελειώνουμε τὸ σύντομο τοῦτο σημειώμαμά μας : Ο κ. Τσουκαντᾶς, ὅσο κι' ἂν ἀργησε νὰ μᾶς παρουσιάσει, ἂν συνεχίσει, με τὴν ἴδια ἀγάπη και στοργή, νὰ δουλεύει ἀκατάπαυτα πᾶνω στ' ἀμόνι τῆς τέχνης, σὲ καινούργια του συλλογὴ θὰ μᾶς δώσει τὸν ποιητῆ—εαυτὸ του, τέλεια φτιασμένο στίς πὼς ψηλές κορφές τοῦ Παρνασοῦ.

Z.

*

Ο κ. Α. Ἀναπλιώτης

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλο ξαναρχίζει τὴν συνεργασία του στὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» ὁ διαλεχτὸς των φίλων και ἐξαιρετὸς συνεργάτης των κ. Α. Ἀναπλιώτης, μ' ἓνα του διαλεχτὸ ποίημα ἢ «Γροθοματινάδα».

*

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα»

Φύλλα τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» πωλοῦνται στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν : Καλλάρου Σταδίου 38 — Βιβλιοχαρτεμπορικὴ Σταδίου 51 — Και στὴ Χαλκίδα σὸ πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Σιαμέλα, ὁδὸς Ἀβάντων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΦΦΑΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΑ' ΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

ΔΕΧΕΤΑΙ 3-8 Μ. Μ.

ΣΚΟΥΦΑ 59 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εκδότης - Διευθυντής : **Αντρέας Ζώντος**
Κατοικία : 'Οδός Φαβιέρου 7 - 'Αθήναι

Προϊστάμενος τυπογραφείου : **Κ. Παναγιωτίδης**
Κατοικία : 'Οδός 'Ορφέως 10 - Νέα Σμύρνη

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

'Εξαμηνία δραχμαί 5.000 — 'Ετησία δραχμαί 10.000
Δήμοι, Κοινότητες, Τράπεζες, διάφ. οργανισμοί δρχ. 20.000

ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ

'Ολόκληρος σελίς δραχ. 120.000, 1/2 δρχ. 60.000, 1/4
δρχ. 40.000.—Διά περισσότερας τής μιάς δημοσιεύσεις,
ώς και διά μικρότερας καταχωρήσεις, έπιστημονικάς
ειδοποιήσεις, άγγελίας κ.τ.λ. ιδιαίτερα συμφωνία.
'Αμερικής έτησία δολλάρια 5.

Γράμματα, έμβάσματα, έντυπα, συνεργασίες κ. λ. π.
Πρός τόν κ. **Αντρέαν Ζώντον**—Φαβιέρου 7 - 'Αθήναις

Γενικός Οικονομικός 'Αντιπρόσωπος δι' όλόκληρον τήν
Εύβοιαν : **Καλλισθένης Μουστάκας**, - Χ α λ κ ί ς .

'Αντιπρόσωπος Πύργου 'Ηλείας : **Τάκης Δόξας**
» Βόλου : **Λεύτερης Πορτοκαλόγλου**

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

Περιοδικά

«Νέα Έστία»

Τεύχος 486—1 'Οκτωβρίου 1947, πλούσιο σε διαλεχτές
συνεργασίες σημειώνουμε ιδιαίτερα : Ποίημα του κ. Κ. Τσά-
τρου, χρονογράφημα του κ. Π. Χάρη, τήν πνευματική όδοι-
πορία του κ. Θ. Πετσάλη, τή συνέχεια τής συζητήσεως για
τίς φιλολογικές «κλίκες» με κείμενα των κ. Ι. Μ. Παναγιω-
τοπούλου και Α. Καραντώνη, συνεργασία τής κ. 'Ελλης Λαμ-
πρίδου του 'Αλκη Θρύλου κ. ά.

«Συνεταιριστικόν Δελτίον»

Τεύχος Σεπτεμβρίου 1947. 'Ενδιαφέρον άρθρο του διευ-
θυντού του κ. Γ. Σαμαροπούλου για τήν όργάνωση τής πα-
ραγωγής και διαλεχτή συνεργασία των κ. κ. Θ. Γ. Κούλα,
Κ. Θ. Παπαθεοφίλου, 'Απ. Βογιατζή, Θ. Καράμπελα και
διάφορες άλλες συνεργασίες.

«Καπνική 'Επιθεώρηση»

'Οργανον προστασίας του έλληνικού καπνού. Διευθυ-
ντής ό κ. Βασ. Θασίτης. 'Εκδοση μηνιαία. 'Ελάβαμεν τό τεύ-
χος 11—12 Σβρίου—'Οκβρίου με πλούσια ύλη και έκλεκτή
συνεργασία.

«Βιομηχανική 'Επιθεώρηση»

Τεύχος 155, μηνός Σβρίου 1947. Με συνεργασία των κ.κ.
Γ. Κανά, Κ. Λεμπέση, Σ. Βαφειάδη, του Διευθυντού τής κ.
Σπύρου Βοβολίνη και με πλούσια άλλη επίκαιρη ύλη.

«Φωνή των Συνεταιρισμών»

Τεύχος 1—31 Αυγούστου. Πολυσέλιδο με πλούσια ύλη,
πολλές συνεργασίες και με τήν πλήρη κίνηση των Συνηκτών
'Οργανώσεων.

Υπερβολές

Ο Έγκληματίας

Τά χείλη μου διψούν, ώ πόσο διψούν !

Και έχω ώς τώρα πιεί γάλα από τό μαστό τής
μάνας, νερό από βρύση, που άνάβλυσε, σαν δροσιά,
στην έπιφάνεια τής γής από τά έγκατα.

Ρούφηξα απόους από χρυσόμηλα και άλλες όπω-
ρες. 'Επια και κρασί παλή, σαν τούς αϊώνες, που
είχε μεθύσει και τούς Θεούς. Μά δέν ξεδίψασα.

Φίλησα τότε τά χείλη των ωραιότερων γυναικών
νά απομυζήσω χυμούς έρωτικής ζωής.

Πόση απόλαυση ! τά χείλη μου είναι ύγρα άκό-
μα από τό ξεχείλισμα τής δροσιάς. που πήρα.

Και όμως έξακολουθώ νά είμαι διψασμένος.

Και τρέχω στίς πηγές του πνεύματος, νά πάρω
άπ' αυτές, σαν από κρουνό, τίς μεγάλες γνώσεις,
που άκόμα δέν ήξερα.

Πόσο άνικανοποίητος έμεινα και άπ' αυτές !

Και αναζήτησα άλλα, σαν τομήματα φαντασίας
μά φυσικά στοιχεία τής ζωής. Τό αίμα.

Γιάννης Τρίκης

Έφημερίδες

'Ελάβαμε : «Μεσσηνία», «Μεσσηνιακή 'Ηχώ», «Φωνή του
'Αγρότου» τής Ζακύνθου, «Φωνή τής Γορτυνίας», «Εύβοϊκόν
Κήρυκα», Πανευβοϊκόν Βήμα», «Δελτίο»—Σοσιαλιστικής 'Ο-
μοσπονδίας κ. ά.

«'Η Φωνή του 'Αγρότου». — 15)θήμερος Έφημερίς, δρ-
γανον έξυπηρετήσεως των άγροτικών συμφερόντων. 'Εδρα
'Αθήναι. Διευθυντής κ. Νικ. Δενδρινέλης, 'Αρχισυντάκτης
λογοτέχνης κ. Γιάννης Φλιάσιος.

*

'Αλληλογραφία

— **'Αντιναύαρον κ. Δ. Οικονόμου**, Ψυχικό. Θερμά Σας
εύχαριστούμεν για τήν φροντίδα Σας και τήν καλωσύνη, που
είχατε νά περάσητε προσωπικώς νά καταβάλετε τήν συ-
δρομή Σας. 'Ο κ. Ζώντος λυπήθηκε πάρα-πολύ που δέν ε-
ρίσκετο στο γραφείο του για νά Σας εύχαριστήση προσωπι-
κώς και νά σφίξη τό χέρι ενός διαλεχτού Εύβοέως, που δεί-
χνει τόσο ένδιαφέρο για τήν πνευματική ζωή τής Ιδιαίτερας
του πατρίδος.

— **Κον 'Ανέστην Ν. Μπαλωνήν**, ύπολοχαγόν, ένταύθα.
Εύχαριστώς έκάμαμεν τήν μεταβολήν τής διευθύνσεώς Σας.
Εύχαστούμεν, που μάς τό υπενθυμίσατε διότι ή Δνις εισπρά-
κτώρ είχε λησμονήσει νά τό σημειώση.

— **Κον Κ. Γ. Σταυρόπουλον**, Ν. 'Ηράκλειο 'Αττικής. Για
τά καλά σας λόγια θερμά σας εύχαριστούμε. Τό «νο-
σταλγικό» σας δέν μάς Ικανοποιεί απόλυτα. 'Ομως οι
νοσταλγοί και τά νεύατα μάς συγκινούν κι' έτσι Ικανοποι-
ούμε τήν έπιθυμία σας.

— **Κον Γ. Α. Δικηγόρον**, ένταύθα. 'Ελήφθη ή συστημέ-
νη και έγένητο ή δέουσα διαγραφή.

*

Νέες Συνεργασίες

'Από του παρόντος φύλλου τά «Εύβοϊκά Γράμματα»
θά δημοσιεύουν κακτική συνεργασία του κ. Γιάννη Τρίκη
με τόν τίτλο «Υπερβολές».

ΤΥΠΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ Καποδιστριας 36, τηλ. 54.916